

Neither one more, nor one less

Dildar Ündeğer
dildar@dildarpr.com

"Imagine there is a bank that credits your account each morning with \$86,400. It carries over no balance from day to day. Every evening the bank deletes whatever part of the balance you fail to use during the day. What would you do? Draw out every cent, of course! Each of us has such a bank. Its name is "time". Every morning, it credits you with 86,400 seconds. Every night it writes off, as lost, whatever of this you have failed to invest to good purpose. It carries over no balance. It allows no overdraft. Each night it burns the remains of the day. If you fail to use the day's deposits, the loss is yours. There is no going back. There is no drawing against the "tomorrow".

This metaphor reminded me of another parable I like: "A professor stood before his class. After looking at his students for a while, he said "We will deal with time management today." He reached under the table and pulled a huge jar and a dozen of large rocks. He then started to set the rocks in the jar one by one carefully, until the jar could hold no more. Then he turned and asked, "Is the jar full?" Everybody looked at the rocks and said, "Yes." Then he said, "Ahh", and reached under the table and pulled out a bucket of gravel. Then he dumped some gravel in and shook the jar, and the gravel went in all the little spaces left by the big rocks. Then he said once more, "Is the jar full?" By this time, one of the students said, "Probably not". "Good!" he replied. And he reached under the table and brought out a bucket of sand and a pitcher of water and started pouring the sand and water in and they went in all the little spaces left by the rocks and gravel. Then he said, "Well, what's the point?" Somebody said, "Well, there are gaps and if you really work at it, you can always fit more into your life." "No," he said, "that's not the point. The point is this: if you hadn't put these big rocks in first, you would never have gotten any of them in!"

Our life is a jar, and if the things we put inside add meaning, and our time bank forces us to use our mind, then we should immediately review our big rocks, and shape our lives accordingly. I think this must be what

they call self-confrontation... You are free to fill your jar carelessly and choose a life that you would spend saying "I wish, I would've", or lose all the credits of seconds given by the time bank. What concern is it of yours, as long as you can endure its results?

May the sea and the "Marine&Commerce" always fill your life...

Ne Bir Eksik, Ne Bir Fazla

"Her sabah hesabınıza 86,400 dolar kredi aktaran bir bankanız olduğunu, ama bir günden diğerine hiç bakiye devretmediğini düşünün. Tutarı ne olursa olsun, kullanmadığınız bakiye miktarının her akşam iptal edildiğini hayal edin.

Böyle bir durumda her gün son kuruşuna kadar parayı kullanır ve kendinizi mutlu edecek şeyler yapardınız değil mi?

Aslında hepimizin bu sistemle çalışan bir bankası var. Adı da "zaman". Ve bu banka her sabah, hesabımıza 86,400 saniye kredi veriyor. Ne bir saniye fazla, ne bir saniye eksik. Her akşam da iyi şeylere yatırım yapamadığımız kısmını silip, bir anlamda zarar hesabımıza kaydediyor ve asla ertesi güne devretmiyor, bir sonraki günün avansını da kullandırtmıyor. Zaman bankasında her gün yeni bir hesabımız açılıyor ve her akşam günün bakiyesi siliniyor."

Bu benzetme, aklıma çok hoşuma giden bir başka öğretiyi getirdi. "Profesör sınıfa girer. Karşısındaki öğrencilere kısa bir süre baktıktan sonra, "Bugünkü konumuz zaman yönetimi" der. Ardından kürsünün altından kocaman bir kavanoz ve bir düzine yumruk büyüklüğünde taş çıkarır. Taşları büyük bir dikkatle kavanozun içine yerleştirmeye başlar. Başka taş almayacağından emin olduktan sonra da öğrencilerine dönüp, "Kavanoz doldu mu?" diye sorar. Öğrenciler hep bir ağızdan "Doldu" diye cevap verirler. Profesör "Öyle mi?" der ve kürsünün altına eğilerek bir kova mıcır çıkartır. Mıcırı kavanozun ağzından yavaş yavaş döker, kavanozu sallayarak mıcırın taşların arasına yerleşmesini sağlar ve öğrencilerine bir kez daha kavanozun dolup, dolmadığını sorar. Öğrencinin biri "Dolmadı herhalde" diye atılır. "Doğru" der profesör ve kürsünün altından önce bir kova kum çıkarır kavanoza döker, ardından da bir sürahi su. Daha sonra da öğrencilerine dönerek "Bu deneyin amacı neydi?" diye sorar. Uyanık bir öğrenci hemen "Zamanımız ne kadar dolu görünse de, daha ayırabileceğimiz zaman mutlaka vardır" diye atlar. "Hayır" der profesör; "Bu deneyin esas anlatmak istediği; eğer büyük taşları baştan yerleştirmezseniz, küçükler kavanoza girdikten sonra büyükleri hiçbir zaman içine koyamayacağınız gerçeğidir."

Hayatımız kavanoz, içine koyduklarımız anlam katanlarsa ve zaman bankalarımız bizi aklımızı kullanmaya zorluyorsa, sanırım hemen özellikle büyük taşlarımızın neler olduğunu bir kez daha gözden geçirmeli ve hayatımızı ona göre yönlendirmeliyiz.

Kendimizle yüzleşmek de bu olsa gerek... İster kavanozumuzu düşüncesizce doldurup, "keşke"lerle geçecek bir yaşantıyı seçelim, ister zaman bankasının bize verdiği saniye kredilerini kullanmadan yakalım. Sonuçlarına katlanabildikten sonra kime ne?

Yaşantınızdan deniz ve "Marine&Commerce" hiç eksik olmasın...

Dildar Ündeğer (dildar@dildarpr.com)

We Can Realize Your Imaginations

DELTAMARINE

www.deltamarine.com.tr